

Szent Péter és Pál ünnepe – templombúcsú – 2010. július 4.

Méltóságteljesen úszott a Rosemary, az angol királyi tengerészet egyik legnagyobb hadihajója a kikötő felé. Éjszaka volt, ráadásul sűrű köd ereszkedett a tengerre, így szinte semmit sem lehetett látni. Egyszer csak mégis előbukkant egy aprócska, de gyorsan közeledő fénypont a horizonton. A hajó kapitánya, azt gondolván, hogy egy másik hajó jön felénk, el akarta kerülni az ütközést, így morzejelekkel ezt az üzenetet küldte neki: „Túl gyorsan közeledünk egymáshoz. Térjen ki, hogy nehogy összeütközzünk!” „Térjen ki maga!” – érkezett a tömör válasz. „Hogy képzeli! Én őfelsége egyik admirálisa vagyok! Azonnal térjen ki!” – jött az üzenet a hadihajóról. „Én a parti őrség egyik közlegénye vagyok, de azért jobban teszi, ha maga tér ki!” – jött a válasz. Az admirális most már szinte tombolt: „Én egy óriási hadihajó vagyok! Táguljon az utamból de rögtön!” „Én világítótorony vagyok!” – hangzott a válasz. A hadihajó tért ki.

„Te Péter vagy, azaz köszikla, és én erre a kösziklára építem egyházamat.” Pétert nem a saját képességei, érdemei teszik olyan erőssé, hogy kiérdemlje a szikla elnevezést. Tudjuk, hogy gyorsan lelkesedő, de ingatag személyiség volt, aki még megtagadni is képes volt, Mesterét. Egyedül Jézus a szikla, az emberré lett Isten, s csakis Őrá építve, beléje kapaszkodva talál az ember igazi biztonságot, mutathat fel valódi szilárdságot. Minél inkább megérlelődik valakiben a Krisztusba vetett hit, annál inkább képes legyőzni benne a bizonytalanságot, a félelmeket. Annál inkább tud másokba is erőt önteni, másokat is vezetni, felkarolni. Péter hisz Jézusban, mint Messiásban. Ő nem csak egy prófétának tartja, egy emberi közvetítőnek, mint mások, hanem az élő Isten Fiának vallja. Ez a hit, amelyet először ő vallott meg, teszi Pétert világítótoronnyá, szilárd igazodási ponttá minden kor minden embere számára. A világítótorony nem maga a cél, hanem a célhoz vezető eszköz. A cél, az igazi biztonság maga a part, a túlsó part, ahol végül kiköthet mindegyikünk élete.

Milyen jól megvilágítják ezt Szent Pál szavai a szentleckében. Rendkívüli nyugalom, biztonságtudat csendül ki belőlük épp egy olyan helyzetben, amilyenre az emberek többsége rettegéssel, teljes összeomlással reagálna. Szent Pál biztosan tudja, hogy mi vár rá, de ez egyáltalán nem tűnik megnyugtatónak: „Az én véretem nemsokára kiontják áldozatul. Eltávozásom ideje közel van.” Mi ad ilyen megingathatatlan békét Pál apostol szívébe? Az a tudat, hogy a helyes úton járt, hűségesen követte a vezérlő fényt, s így élete hamarosan a biztos révbe ér. „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam. Készen vár rám az igazság győzelmi koszorúja.” Pál túllát a mindennapi élet viszontagságai, szenvedései, küzdelmei keltette hullámokon, bizonytalanságokon. Túllát a földi élet elmúlásán, a halálon is. A hit szemével meglátja a túlsó partot, a biztos kikötőt, az örök, boldog életet, ahol Krisztus várja. Tudja azt is, hogy jó irányban halad, s ezen nem változtat a tenger háborgása és hullámozása, a földi élet nyomorúsága és szenvedése.

Az emberek többsége félelmetes bizonytalanságot él meg a mindennapokban, amikor tapasztalja a földi javak múlandóságát, az anyagvilág esendőségét, sőt saját testi életének, egészségének ingatagságát. Ha nem az örök élet szikláját célozzuk meg, hanem csak a földi lét homokját, akkor ne csodálkozzunk, hogy könnyen kifújja a talajt a talpunk alól mindenféle szellő! A szikla szilárdsága, a világítótorony biztonsága nemcsak Péter és Pál sajátja. Minden ember átélheti azt a békét, nyugalmat, amit a főapostolok az üldözés és a vértanúság viszontagságai között sem veszítettek el. Ehhez azonban az a hit kell, amiről ők tanúságot tettek, s amelyet átvett és őriz Krisztus egyháza mind a mai napig. Az apostoli egyház hite az a mozdíthatatlan világítótorony, amelynek fényénél a mai társadalom tagjai is a biztos cél felé haladhatnak.

Vajon megvan bennünk ez a hit? A Krisztusról kapott ismeretek és a vele való közösség az imában, nagy tetteinek megtapasztalása az életünkben igazi fogódzópontot jelentenek számunkra a földi lét sokféle ingatagsága, bizonytalansága közepette? Ha igen, akkor ez az erő, ez a szilárdság másokra is kisugárzik, mások számára is vezérlő fénysugár lesz. Sajnos sokszor inkább azt tapasztaljuk, hogy a hit bizonyul gyöngének a hitetlenséggel szemben, a Krisztus és az Ő egyháza iránti elköteleződést oltja ki a közömbösség, a más irányba sodró csordaszellem áramlata. Ezt látjuk, amikor pl. egy-egy párkapcsolatban a hívő fél „hitetlenedik hozzá” a nem hívőhöz, vagy amikor az egyetemi élet forгатagába bekerülve magát kereszténynek valló fiatal is szakít a krisztusi életformával, nem meri felvállalni a keresztény erkölcsi eszményeket. Pedig hát hogyan lehet az, hogy a semmi erősebb a valaminél? A hitetlenség a hitnél? Csakis úgy, ha a hit igazából nem is volt soha valós, vagy pedig elcsatlakozott Péter sziklájától, vagyis eltávolodott az egyháztól, a megtartó, erősítő keresztény közösségtől.

Tartsunk ki Péter sziklája mellett, ne fordítsuk el tekintetünket a világítótorony villódzó fényéről, s akkor nem csak saját magunk tapasztaljuk meg a hitből merített erőt és nyugalmat, hanem másokat is gazdagítani, erősíteni tudunk általa!